

Dumnezeul nostru iertător

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare.” (Proverbele 28:13)

După ce Sărbătoarea Corturilor (Sukkot) s-a terminat, conducătorii au adunat din nou poporul. Sărbătoarea se încheiase și era timpul să se întoarcă la treburile nerezolvate, la mărturisire și la pocăință pentru păcate.

Da, cu puțin timp înainte, conducătorii le spusese să nu mai plângă și să nu mai bocească din cauza greșelilor lor, dar aceasta nu însemna că plân- sul și mărturisirea nu erau importante. Acum, după ce ținuseră sărbătorile, era timpul să se întoarcă la o mărturisire adevărată.

Ordinea evenimentelor prezentată aici nu sugerează neapărat că aceasta este ordinea în care trebuie să aibă loc bucuria și mărturisirea păcatelor; nici nu înseamnă că doar invers ar fi corect. Deși în mod natural poate că mai întâi trecem prin mărturisire, urmată de sărbătoare, poate că mai întâi ar trebui să îl lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce face El în viața noastră. În Romani 2:4 ni se spune că „bunătatea lui Dumnezeu” ne aduce la pocăință. De aceea, bunătatea Lui ar trebui să ne facă să Îi aducem laude și să facem din aceasta o sărbătoare, dar, totodată, să ne amintească de faptul că avem nevoie ca El să ne ierte, să ne curățească și să ne facă oameni noi.

1. De ce s-au despărțit cei ce erau din neamul lui Israel de toți străinii?

Neemia 9:1-3 În a douăzeci și patra zi a aceleiași luni, copiii lui Israel s-au adunat, îmbrăcați în saci și presărați cu țărână, pentru ținerea unui post. Cei ce erau din neamul lui Israel, despărțindu-se de toți străinii, au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărâdelegile părinților lor. După ce au stat jos, au citit în cartea Legii Domnului Dumnezeuului lor a patra parte din zi, și altă a patra parte din zi și-au mărturisit păcatele și s-au închinat înaintea Domnului Dumnezeuului lor." Neemia 9:1-3

Deși dorea să se asigure că poporul a asociat acel timp cu bucuria, acum Neemia a condus adunarea într-un post. Ei s-au smerit înaintea Domnului, s-au îmbrăcat în saci și și-au pus țărână pe cap. Deoarece străinii nu participaseră la păcatul comun al poporului Israel, israeliții s-au separat de ei, pentru că cereau să le fie iertate păcatele lor, ale poporului lor, păcate care îi duseseră în robie.

Rugăciunile comune și mărturisirea au demonstrat o profundă înțelegere a naturii păcatului. Israelii ar fi putut fi supărați că înaintașii lor greșiseră și astfel națiunea ajunsese în robie. Ori s-ar fi putut plânge de alegerile conducătorilor și de lipsa de evlavie a generațiilor anterioare, care i-au adus în punctul în care erau – doar o grupă mică de robi întorși. Totuși, în loc să aibă simțăminte de ură și nemulțumiri, ei s-au întors către Dumnezeu cu smerenie și mărturisire.

Neemia 9:3 ne spune că au citit din Cartea Legii a patra parte din zi și o altă a patra parte și-au mărturisit păcatele și s-au închinat lui Dumnezeu. Citeau Tora pentru a treia oară. Citirea Torei era esențială în vederea mărturisirii, care trebuie să aibă la bază adevărul care vine de la Dumnezeu. Când citim Biblia, Dumnezeu Se apropie de noi și Duhul Sfânt ne poate vorbi și învăța. Adevărul Cuvântului Său ne modelează gândirea și înțelegerea și ne încurajează. Israelii s-au întristat și au plâns, deoarece timpul petrecut în prezența sfințeniei lui Dumnezeu ne conștientizează de frumusețea și bunătatea Lui și, în același timp, ne arată că Însuși Creatorul universului alege să fie cu noi, în ciuda nevredniciei noastre. Astfel, noi ne dăm seama că, fără Dumnezeu în viața noastră, noi am la fel ca cei dinaintea noastră. Doar dacă Dumnezeu lucrează în noi putem deveni oameni după voia Sa.

Citește Daniel 9:4-19. Cum ni se aplică nouă astăzi rugăciunea lui? Ce ar trebui să ne spună realitatea aceasta individual și ca biserică?

“Iosua, Bani, Cadmiel, Șebania, Buni, Șerebia, Bani și Chenani s-au suit pe scaunul leviților și au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeu lor. Și leviții Iosua, Cadmiel, Bani, Hașabnia, Șerebia, Hodia, Șebania și Petahia au zis: „Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul Dumnezeu vostru, din veșnicie în veșnicie!

Luni, 11 noiembrie

Începutul rugăciunii

Răspunsul poporului la citirea Bibliei a fost o rugăciune lungă în care era evidențiată bunătatea lui Dumnezeu în contrast cu istoria necredincioșiei poporului. Putem observa că răspunsul seamănă mai mult cu o predică decât cu o rugăciune, deoarece aproape fiecare verset are o paralelă în Biblie.

2. Care sunt principalele subiecte pe care s-a concentrat rugăciunea la început și de ce?

Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viața tuturor acestor lucruri și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta. Tu, Doamne Dumnezeule, ai ales pe Avram, l-ai scos din Ur, din Haldeea, și i-ai pus numele Avraam. Tu ai găsit inima lui credincioasă înaintea Ta, ai făcut legământ cu el și ai făgăduit că vei da seminței lui țara canaanitilor, hetitilor, amoritilor, ferezitilor, iebusiților și ghirgasiților și Ți-ai ținut cuvântul, căci ești drept.” *Neemia 9:4-8*

În prima parte a rugăciunii, poporul l-a binecuvântat pe Dumnezeu și, în special, Numele Lui. În cultura ebraică, numele nu era doar un apelativ, ci îi oferea identitate celui care îl purta. Astfel, laudând Numelui lui Dumnezeu, noi arătăm lumii că Numele acesta este vrednic de slavă și cinste. Este Numele Creatorului universului. Rugăciunea începe cu închinare la Dumnezeu Creator ca fiind Cel care dă viață și ține totul prin puterea Sa (*Neemia 9:6; vezi și Coloseni 1:16,17*).

Cel care a creat totul este Acela care l-a ales pe Avraam, un om care nu era mai special, dar a cărui inimă era credincioasă. Poate părea că lui Avraam i-a lipsit credința în multe ocazii, dar, când i s-a cerut să renunțe la fiul lui, el nu a ezitat (*Geneza 22*). El a învățat să fie credincios – nu peste noapte, ci în lunga lui umblare cu Dumnezeu. În gândirea ebraică, inima face referire la minte. Deci Avraam a dezvoltat credințioșia în gând și în faptă și Dumnezeu a văzut acest lucru.

Primele fraze ale rugăciunii s-au concentrat asupra lui Dumnezeu. Poporul și-a amintit cine este El – Dumnezeu credincios care ne-a creat, ne-a păstrat și își împlinește făgăduințele față de noi. Aceste lucruri ne ajută să menținem o anumită perspectivă în viața noastră și să învățăm să ne încredem în El chiar și în cele mai dificile situații, când ar părea că El este departe și nu îi pasă de problemele cu care ne confruntăm.

De ce este învățătura despre Dumnezeul Creator atât de importantă în credința noastră? Ce legătură este între ea și porunca a patra din Decalog?

3. Care este diferența dintre prima parte a rugăciunii și versetele de mai jos?

Neemia 9:9-22 Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate. Și nu i-ai părăsit nici chiar atunci când și-au făcut un vițel turnat și au zis: 'Iată Dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!' și s-au datat la mari ocări față de Tine. În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul pe care aveau să-l urmeze. Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat.

Rugăciunea trece de la laudă adresată lui Dumnezeu pentru credințioșia Sa la relatarea necredințioșiei israeliților în experiențele lor din Egipt și din pustie. Sunt arătate toate darurile pe care li le-a oferit Dumnezeu, dar, din nefericire, răspunsul părinților lor a fost mândrie, încăpățănare și indiferență față de mila lui Dumnezeu.

Recunoașterea eșecului omului și a lipsei adevăratei devoțiuni sunt pași importanți în mărturisire și pocăință. Chiar dacă aceste versete ne vorbesc despre oameni care nu mai sunt printre noi de mult timp, nimeni nu poate nega că fiecare dintre noi se confruntă cu aceleași probleme.

Evanghelia ne spune că mărturisirea păcatelor este necesară, dar nu ea ne mântuiește, ci numai jertfa Domnului Hristos. Mărturisirea și pocăința sunt esențiale pentru a ne recunoaște nevoia de a fi îndreptățiți prin Hristos. „Când, prin pocăință și credință, Îl primim pe El ca Mântuitor, Domnul ne iartă păcatele și își retrace pedeapsa prescrisă pentru călcarea Legii. Ca urmare, cel păcătos stă înaintea lui Dumnezeu ca un om neprihănit, primește favoarea Cerului și are părtășie cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 191

Și, pentru că bunătatea lui Dumnezeu ne ajută să ne mărturisim păcatele și să ne pocăim, trebuie să fim hotărâți ca, prin puterea Sa, să renunțăm la păcat.

Concluzia este că Israel a fost încăpățânat și Dumnezeu a fost iubitor. Privind ce făcuse Dumnezeu pentru poporul Israel în trecut, oamenii s-au întărit în credința că El va continua să le poarte de grijă în prezent și în viitor. De aceea era atât de important să își amintească întotdeauna cum lucrase Dumnezeu în istoria lor. Când uitau, începeau să aibă probleme.

Privește în trecut, la momentele în care ai fost sigur că Dumnezeu lucrează în viața ta. Aceasta poate fi o încurajare când treci prin situații grele, ajutându-te să te încrezi în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când ești descurajat și te temi de viitor.

Au ajuns stăpâni pe cetăți întărite și pe pământuri roditoare; au stăpânit case pline de tot felul de bunătați, puțuri săpate, vii, măslini și pomi roditori din belșug; au mâncat, s-au săturat, s-au îngrașat și au trăit în desfătări, prin bunătatea Ta cea mare.

Miercuri, 13 noiembrie

Legea și prorocii

4. Cum sunt descriși israeliții în comparație cu „bunătatea Lui cea mare”?

Neemia 9:23-31 Totuși ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe prorocii Tăi, care-i rugau fierbinte să se întoarcă la Tine, și s-au datat la mari ocări față de Tine. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au apăsă. Dar, în vremea necazului lor, au strigat către Tine, și Tu i-ai auzit de la înălțimea cerurilor și, în îndurarea Ta cea mare, le-ai dat izbăvitori care i-au scăpat din mâinile vrăjmașilor lor. Când au avut odihnă, au început iarăși să facă rău înaintea Ta.

Următoarea secțiune a rugăciunii (predicii) se concentrează pe viața în Canaan, când israeliții dețineau pământul pe care Dumnezeu li-l dăduse. Ei primiseră pământ, cetăți, vii și câmpuri gata să fie folosite, dar au luat totul de-a gata. La sfârșitul versetului 25 ni se spune că „au mâncat, s-au săturat și s-au îngrașat”. „S-au îngrașat” este o expresie folosită de puține ori în Biblie (Deuteronomul 32:13 și Ieremia 5:28) și, de fiecare dată, în sens negativ.

Probabil că poporul „a trăit în desfătări, prin bunătatea Lui”, dar desfătarea lor nu era „în Domnul”, ci în ceea ce aveau. Aparent, avuția nu te conduce la o relație mai strânsă cu Dumnezeu. De multe ori gândim: „Dacă aș avea lucrul acela, aș fi fericit.” Din nefericire, vedem că israeliții aveau totul de la Dumnezeu și totuși „fericirea” lor cu acele lucruri îi făcea să fie mai puțin credincioși lui Dumnezeu. Adesea ne concentrăm mai degrabă pe daruri și îl uităm de Dătător. Aceasta este o amăgire fatală.

Desigur, nu înseamnă că nu putem fi fericiți pentru lucrurile pe care le primim de la Domnul. El dorește ca noi să ne bucurăm de darurile Lui, dar această bucurie nu garantează o relație cu El. De fapt, dacă nu suntem atenți, aceste lucruri pot deveni o piatră de poticnire.

Conducătorii și-au mărturisit necredincioșia față de Dumnezeu. Privind în istoria lor, ei au menționat pe nume fărădelegile comise de ei ca națiune. Ies în evidență două aspecte importante, care se repetă: (1) Israel a dat la o parte Legea lui Dumnezeu și (2) i-a persecutat pe proroci.

Ei și-au dat seama că Legea lui Dumnezeu și prorocii Săi aveau un rol determinant în dezvoltarea lor ca națiune credincioasă și ca indivizi. Rugăciunea arată această concluzie: „Poruncile Tale... fac viu pe cel ce le împlinește” (Neemia 9:29; citat din Leviticul 18:5) și afirmă că Duhul este Cel care a vorbit prin proroci. Dumnezeu ne-a dat poruncile Lui ca să avem viață din belșug și i-a trimis pe prorocii Săi să ne călăuzească în înțelegerea adevărului. Ce facem noi cu aceste daruri?

Și acum, Dumnezeu nostru, Dumnezeule mare, puternic și înfricoșat, Tu, care Ți ții legământul Țău de îndurare, nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi, împărații noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, prorocii noștri, părinții noștri și tot poporul Țău, din vremea împăraților Asiriei până în ziua de azi. Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat,

Joi, 14 noiembrie

Laude și cereri

5. Pe ce s-a concentrat finalul rugăciunii de mărturisire?

căci Te-ai arătat credincios, iar noi am făcut rău. Împărații noștri, căpeteniile noastre, preoții **Neemia 9:32-38** noștri și părinții noștri n-au păzit Legea și n-au dat ascultare nici poruncilor, nici înștiințărilor pe care li le dădeai. Când erau stăpâni, în mijlocul multelor binefaceri pe care li le dădeai, în țara întinsă și roditoare pe care le-o dăduseși, nu Ți-au slujit și nu s-au abătut de la faptele lor rele. Și astăzi, iată-ne robi! Iată-ne robi pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri pentru ca să se bucure de roadele și de bunurile lui! El își înmulțește roadele pentru împărații cărora ne-ai supus din pricina păcatelor noastre;

Din nou, rugăciunea s-a transformat în laudă la adresa lui Dumnezeu pentru că El este măreț, puternic și minunat, Ți ține legământul și este plin de milă. Ei par sinceri în a recunoaște bunătatea lui Dumnezeu față de ei.

De asemenea, cererea a fost prezentată ca un legământ cu Dumnezeu pe care doreau să îl facă, descris în detaliu în capitolul 10. Care era cererea lor?

„Și acum, Dumnezeu nostru, Dumnezeule mare, puternic și înfricoșat, Tu care Ți ții legământul Țău de îndurare, nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi” (Neemia 9:32).

Poporul trebuia să plătească tribut împăraților care îl stăpâneau. **Asuprirea din toate părțile îi năpăstua pe israeliții reveniți în țară și ei nu mai puteau să rabde.** Trebuieră să îndure tiranie după tiranie și acum nădăjduiau să fie eliberați.

Este interesant că ei s-au numit „slujitori”. După ce vorbiseră despre necredințioșia lor ca națiune, acum s-au autointitulat astfel. Desigur, slujitorii se supun stăpânilor. Faptul că au folosit acest termen sugerează că și-au dat seama că trebuiau să asculte de Domnul altfel decât înaintașii lor. Aici este exprimată dorința lor de a fi credincioși Domnului și poruncilor Sale. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ei l-au cerut să intervină.

Comunitatea aceea din timpul lui Ezra și Neemia și-a descris experiența ca pe o „mare strâmtorare” (vers. 37), pe care o compară cu nenorocirea israeliților în Egipt (vers. 9). În rugăciunea lor l-au adus laudă lui Dumnezeu că El a văzut necazul lor din Egipt și nu i-a trecut cu vederea. Apoi l-au cerut să intervină la fel ca în trecut, chiar dacă nu meritau, deoarece nimeni nu a fost credincios – nici împărații, prinții, preoții, prorocii sau părinții. În speranța că Dumnezeu va interveni pentru ei, israeliții se bazau pe harul și mila lui Dumnezeu și nu pe ei înșiși sau pe faptele înaintașilor lor.

Citește Romani 5:6-8. Cum reflectă aceste versete ce cereau israeliții?

Ce mângâiere putem avea comparând cuvintele lui Pavel cu cererea lor? ei stăpânesc după plac asupra trupurilor noastre și asupra vitelor noastre și suntem într-o mare strâmtorare!” Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Și căpeteniile noastre, leviii noștri și preoții noștri și-au pus pecetea pe el.” Neemia 9:32-38

Evreii spuneau despre înaintașii lor că „au trăit în desfătări” în bunătatea lui Dumnezeu (Neemia 9:25). Rădăcina acestui verb este aceeași cu a termenului Eden, „în Grădina Edenului” (Geneza 2:15).

Evangelhia înseamnă restaurare și ce alt simbol ar putea să reprezinte restaurarea noastră finală mai bine decât Edenul? Dumnezeu a adus la existență poporul evreu și l-a adus la răscruce de drumuri în lumea veche pentru a crea cea mai apropiată reflectare a Edenului care ar fi putut exista pe pământul căzut. Chiar și după robie și întoarcerea lor, încă aveau potențial. „Tot astfel, Domnul are milă de Sion și mângâie toate dărâmurile lui. El va face pustiul lui ca un rai și pământul lui uscat, ca o grădină a Domnului” (Isaia 51:3; în NKJV: ca Edenul).

Poporul s-a bucurat de binecuvântările materiale promise de Dumnezeu, care, atâcât cât este posibil în această lume căzută, erau o amintire a Edenului. Era natural să se bucure de ele. Dumnezeu a creat lumea așa ca oamenii să se poată bucura de ea și israeliții s-au bucurat de ea. Păcatul lor nu a fost că se desfătau în marea bunătate a lui Dumnezeu, ci faptul că uitau de El (Ezechiel 23:35). Binecuvântările deveniseră un scop în ele însele, în loc să fie un mijloc pentru împlinirea unui scop, adică să îl prezinte pe Dumnezeu celor din jur, să îi învețe despre El.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos, cap. „Mărturisirea păcatelor”*.

Studiu la rând:

2 Cronici 19–25, *Evangelizare*, subcapitolul „Finanțele și bugetul”

1. Cine a fost muștrat pentru că l-a ajutat pe cel rău?

2. Cum se numește istoria și autorul unde sunt menționate faptele lui Iosafat?

3. Cui îi rămăsese faima de a-L căuta pe Domnul din toată inima lui?

4. Despre cine s-a făcut un mare număr de prorocii?

5. La ce fel de oameni trebuie să ajungă cei care lucrează în orașele mari?

PRIVIRE GENERALĂ

Verset-cheie: Neemia 9:17.

Pasaj biblic în studiu: Neemia 9.

Neemia 9 ne prezintă rugăciunea de mărturisire a poporului Israel. În ziua a douăzeci și patra a lunii a șaptea, israeliții s-au adunat din nou pentru mărturisire, rugăciune și post.

Din nou, ziua a început prin citirea cărții Legii. Afundarea în Cuvântul lui Dumnezeu aduce convingere; tot poporul s-a întors la Dumnezeu cu pocăință. Totuși oamenii nu s-au pocăit doar pentru păcatele lor de moment, ci și de păcatele întregului popor de-a lungul istoriei.

Apoi li s-a repovestit tot ce a făcut poporul ales, începând din timpul lui Avraam, când nu a reușit să împlinească ce a cerut Dumnezeu. Putem vedea aici „tiparul” umblării lor cu Dumnezeu, cu suișuri și coborâșuri, chiar și momentele în care L-au părăsit. Totuși Dumnezeu a venit la ei din nou și din nou și i-a salvat. Ceea ce se citea din Tora i-a ajutat să înțeleagă istoria eșecului omului și a biruinței lui Dumnezeu. Rugăciunea a început și s-a încheiat cu laude la adresa lui Dumnezeu, dar și cu cereri ca El să intervină pentru ei.

Le-a fost amintit că Dumnezeu a fost credincios în trecut și va continua să le poarte de grijă și acum. În ciuda greutăților pe care le îndurau în țara lor la reconstruirea templului, a zidurilor și a cetății, Dumnezeu veghea și nu avea să îi părăsească. La final, ei au luat hotărârea să facă un legământ cu Dumnezeu.

COMENTARIU

Structura capitolului 9 din Neemia

1. Poporul i se citește din Cartea Legii (vers. 1-3)
2. Rugăciunea de mărturisire (vers. 4-38)
 - a. Laude la adresa lui Dumnezeu (vers. 4-8)
 - b. Credințioșia lui Dumnezeu în ciuda necredințioșiei poporului în Egipt și în pustie (vers. 9-22)
 - c. Bunătatea lui Dumnezeu în ciuda necredințioșiei poporului în țara Canaan (vers. 23-31)
 - d. Laude la adresa lui Dumnezeu și cereri (vers. 32-38).

Citirea din cartea Legii

Această întâlnire a fost foarte bine organizată: leviții citeau din Scriptură o parte din zi și apoi, alte câteva ore, poporul își mărturisea păcatele și greșelile și se închina lui Dumnezeu. Imaginează-ți experiența plină de putere de a citi din Biblie sau a asculta Biblia multe ore în șir, apoi alte ore de

mărturisire și laude pentru Dumnezeu; totul părea aproape de necrezut pentru o adunare atât de mare. O astfel de dedicare cerea multă concentrare și sete după Dumnezeu.

Probabil că poporul a fost convins să îl caute pe Dumnezeu cu atâta insistență din dorința de a-L vedea la lucru. Israelii erau îngrijorați. Neliniștea lor este demonstrată de cererile lor în rugăciune: „Nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi” (Neemia 9:32). Cu alte cuvinte, ei se rugau ca Dumnezeu să vadă ce li se întâmpla: popoarele înconjurătoare făceau să nu fie bine primiți în propria țară, suferiseră persecuție și trebuiau să muncească din greu, încercând să-și reconstruiască cetatea iubită. Ei L-au rugat pe Dumnezeu să intervină, să acționeze, să vadă, să audă și să răspundă. La finalul timpului petrecut împreună, conducătorii au invitat întreaga adunare să se ridice în picioare. Atunci ei au început să strige la Dumnezeu și să înalțe rugăciunea pe care o găsim în Neemia 9:5-38, aceasta fiind printre cele mai frumoase rugăciuni din Biblie.

Rugăciunea de mărturisire

Rugăciunile și mărturisirile publice comune pe care le găsim în Neemia 9 arată o înțelegere profundă a naturii păcatului, dar și faptul că vedeau că nu au destulă iubire pentru aproapele. Poporul a postit și și-a pus țărână în cap, semne exterioare că s-a smerit înaintea lui Dumnezeu. Abordarea plină de smerenie a păcatelor din trecut ale poporului arată că robii întorși și-au dat seama cât de ușor era să cadă în aceeași greșeală a neascultării și a necredințioșiei față de Dumnezeu, ca înaintașii lor. Ei nu doreau ca acest lucru să se repete.

Israelii au recunoscut păcatele poporului, păcate care i-au dus în robie. Ei îl alungaseră pe Dumnezeu din viața lor, cu alte cuvinte, spusese: „Doamne, nu Te dorim!” Deoarece ne respectă dorințele și nu Se impune cu forța, Dumnezeu și-a lăsat poporul să experimenteze consecințele acestei respingeri. Probabil cea mai bună descriere a consecințelor care apar când îl alungăm pe Dumnezeu o găsim în cartea lui Ezechiel. Profetul ni-L prezintă pe Dumnezeu, care îl părăsește pe Israel după ce a trimis mesaje de avertizare (Ezechiel 5:11; 8:6). Dacă poporul nu îl vrea, Dumnezeu Se retrage. Slava Sa se îndepărtează și prezența Sa părăsește Ierusalimul. Atunci apare distrugerea (vezi și Matei 23:37,38). Când Dumnezeu își retrage protecția, Satana intervine, căci el „dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Acum, copiii lui Israel au privit înapoi la tot ce făcuseră ei ca națiune. Au fost îngroziți când au văzut cât de necredincioși fuseseră în a-L urma pe Dumnezeu. Ba mai mult, fiecare era conștient că nu umblase cu Dumnezeu.

În același timp, au văzut o constantă – credințioșia lui Dumnezeu. La fel ca în cartea Ezechiel, istoria lor nu s-a încheiat atunci când Dumnezeu S-a retras din Ierusalim (Ezechiel 43:1-5; 48:35). Ci, atunci când ei au fost luați robi în Babilon, Dumnezeu a mers cu ei. El nu și-a părăsi niciodată poporul. El i-a lăsat pe copiii Săi pentru puțină vreme pentru a-i trezi și a-i atrage din nou să umble cu El, dar nu i-a părăsit niciodată. La finalul cărții lui Ezechiel, Domnul promitea că îi va aduce înapoi la Ierusalim și că va fi din nou cu ei. Robii întorși au simțit că Dumnezeu S-a întors cu ei în Israel. El era cu ei.

În Neemia 9:20, vedem că poporul a observat că Dumnezeu le-a dat „Duhul” Său pentru a-i învăța (*sakhal*). Am întâlnit acest termen și în capitoul 8; înseamnă „a înțelege, a avea cunoștință și înțelepciune”. Dumnezeu dă cele mai bune daruri. Duhul Sfânt nu le este dat doar credincioșilor din Noul Testament, ci și celor din Vechiul Testament. Duhul Sfânt le-a fost dat pentru a-i învăța și a-i face înțelepți. Duhul Sfânt face aceste lucruri și pentru noi când Îi permitem să ne învețe. Dumnezeu le-a dat israeliților tot ce doreau și aveau nevoie (Duhul Sfânt, hrană, apă, împărății, ogoare, biruința în luptă, fântâni, vii, câmpuri cu măslini și livezi). Totuși ei își găseau plăcerea doar în lucrurile pe care le primeau de la Dumnezeu, în loc să își găsească plăcerea în Dumnezeu. Însă, când au avut probleme și au strigat la Dumnezeu, El i-a auzit din nou. De ce? Datorită mării Sale îndurări.

Ei au început rugăciunea adresându-l-se lui Dumnezeu – „Tu” (vers. 5,6) – și o încheie spunând „noi...”, strigând la Dumnezeu în disperarea și slăbiciunea lor (vers. 37,38). Contrastul între bunătatea și credințioșia lui Dumnezeu și păcătoșenia omului nu poate fi subliniat suficient de mult. Mărturisirea păcatelor schimbă această situație. După ce au identificat păcatele înaintașilor lor, au spus: „Noi am făcut rău” (vers. 33).

Deși tema pocăinței de păcat este întrețesută în toată rugăciunea, se scoate în evidență mai mult tema îndurării lui Dumnezeu. Cuvântul pentru îndurare este *rakhamim*, care înseamnă „compasiune, milă, compătimire”. Provine din cuvântul *rekhem*, care înseamnă „pântecele mamei”. Felul în care mama își poartă copilul în pântece și îl iubește, de aici și termenul *rakhamim*, arată dragostea și îndurarea lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Termenul pentru îndurare este repetat de șase ori în Neemia 9 (vers. 17,19,27,28 și de două ori în vers. 31). În plus, mai apare de două ori și termenul *khesed* (vers. 17,32). De obicei *khesed* este tradus ca „dragoste de neclintit”, dar mai poate fi tradus și prin „bunătate” sau „îndurare”. Îndurarea și dragostea lui Dumnezeu sunt prezentate în contrast cu necredințioșia poporului. Poporul a contribuit cu tot ce a avut la propriile

Lista
continuă...
telefoane,
tablete,
mașini,
case,
business
... mai
adăugați
...

„realizări”, și totuși Dumnezeu nu l-a părăsit. Copiii Săi au ales să se închine altor dumnezei, totuși Dumnezeu nu i-a părăsit. Versetul 17 spune: „Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate. Și nu i-ai părăsit.” Dumnezeuul nostru este întotdeauna gata să ne ierte și să ne transforme viața.

O altă frază pe care leviții au repetat-o în rugăciune este: „Tu i-ai auzit de la înălțimea cerurilor” (vers. 27,28). Ori de câte ori poporul a strigat la Dumnezeu, El l-a auzit. Dumnezeu așteaptă ca noi să Îl chemăm. Atunci când facem acest lucru, El aude. El nu ignoră lacrimile și cererile noastre. Uneori, ni se pare că Dumnezeu tace, pentru că nu primim răspunsurile pe care ni le dorim, totuși El Se oprește de fiecare dată când Îl chemăm, așa cum S-a oprit la orbul Bartimeu care a continuat să strige după Isus pentru că dorea să vadă (Marcu 10). Dumnezeu S-a coborât pe Sinai pentru a vorbi cu copiii lui Israel, chiar dacă ei L-au respins după aceea și au ales în locul Lui un vițel de aur căruia să i se închine. De ce ne caută Dumnezeu fără încetare? Pentru că dorește mult să ne fie aproape. Israeliții au cerut împlinirea făgăduinței că Dumnezeu aude întotdeauna. Pentru că El îi auzise pe înaintașii lor, acum aveau credință că îi va asculta și pe ei și le va răspunde. Și El a ascultat.

APLICAȚIA

După cum israeliții și-au dat seama că puteau învăța din experiențele și eșecurile înaintașilor lor, și noi putem învăța din experiența israeliților.

1. Care dintre acțiunile israeliților prezentate în rugăciunea lor se evidențiază ca fiind ceva la care și noi trebuie să luăm seama astăzi?
2. Ce a făcut Dumnezeu în trecut pentru tine? Scrie pe o foaie de hârtie o cronologie a intervențiilor Sale în viața ta, conform instrucțiunilor de mai jos:
 - a) Descrie viața familiei tale și umblarea voastră cu Dumnezeu. Menționează urcușurile și coborâșurile. Începe cu trecutul mai îndepărtat, cât îți poți aminti, descriind ce s-a întâmplat în familia ta. Marchează punctele în care membrii familiei tale l-au primit pe Hristos. Ce observi din această schemă?
 - b) Fă același lucru pentru viața ta, pe o foaie separată.
 - 1) Menționează momentele în care ai văzut călăuzirea lui Dumnezeu.
 - 2) Poți observa un model? Dacă da, descrie-l!

Deși greșelile noastre sunt reale, speranța pe care o avem este că Isus este îndurător cu noi și ne dă neprihănirea Sa pentru a ne acoperi. Și noi avem astăzi aceeași făgăduință a mării îndurări a lui Dumnezeu, pe care au avut-o israeliții. Ce poți pune în mâna lui Dumnezeu, știind că El este plin de îndurare și iubitor față noi?